

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 września 2020 r.

Pozycja 252

POSTANOWIENIE

z dnia 3 czerwca 2020 r.

Sygn. akt Ts 39/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący

Wojciech Sych – sprawozdawca

Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 8 lipca 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 5 marca 2018 r. (data nadania), M.J. (dalej: skarżący), zakwestionował zgodność art. 130 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie zwrotu „jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty” z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak również art. 370 k.p.c. w zakresie zwrotu „nieopłaconą” z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 79 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 8 lipca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, stwierdzając że skarżący nie usunął braków formalnych skargi w zakresie pkt 3 i 4 zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. Nie wskazał bowiem, które konstytucyjne prawa lub wolności wynikają z powołanych w *petitum* skargi wzorców kontroli oraz w jaki sposób zostały one naruszone przez zakwestionowane przepisy. Skarżący nie powołał również argumentów lub dowodów na poparcie formułowanych zarzutów, ograniczając się jedynie do przywołania cytatów pochodzących z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Wskazaną przez Trybunał podstawą odmowy nadania biegu skardze był fakt, że zakwestionowane przepisy nie były podstawą wydania rozstrzygnięcia wskazanego przez skarżącego jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Odnosząc się do zarzutów skargi Trybunał stwierdził, że sprowadzają się one do kwestionowania rozstrzygnięć podjętych przez sądy w sprawie skarżącego. W skardze

dotatkowo powołano jako wzorce kontroli art. 2, art. 31 ust. 3 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, które, jak to stwierdzał wielokrotnie Trybunał, nie mogą być samodzielными wzorcami w postępowaniu skargowym.

3. W zażaleniu z 22 lipca 2019 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału z 8 lipca 2019 r., wnosząc o jego uchylenie i nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. Trybunał przypomina, że skarżący został wezwany – zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. – do usunięcia braków formalnych skargi, m.in. przez: wskazanie jakie jego konstytucyjne prawa lub wolności wynikają z powołanych w *petitum* skargi konstytucyjnej wzorców kontroli i w jaki sposób zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze przepisy oraz uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanych przepisów ze wskazanymi konstytucyjnymi wolnościami lub prawami, z powołaniem argumentów lub dowodów na ich poparcie. Skarżący nie usunął braków skargi konstytucyjnej we wskazanym zakresie. W piśmie procesowym z 25 marca 2019 r. – przesłanym w odpowiedzi na zarządzenie – ograniczył się jedynie do próby wykazania braku możliwości uzyskania ostatecznego orzeczenia. Należy podkreślić, że to właśnie nieusunięcie braków skargi samistnie przesądzało o odmowie nadania skardze dalszego biegu. W zażaleniu skarżący w żaden sposób nie podważył ustaleń Trybunału dotyczących nieusunięcia przez niego braków formalnych.

4. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, merytoryczne rozpoznanie skargi konstytucyjnej – jak podnosi Trybunał – jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy zakwestionowany przepis stanowił podstawę wydania ostatecznego orzeczenia, w którym rozstrzygnięto o przysługujących skarżącemu wolnościach lub prawach konstytucyjnych. W przypadku gdy brak jest takiego związku, Trybunał Konstytucyjny nie może oceniać zgodności zakwestionowanego aktu normatywnego z Konstytucją. Skarżący wskazał jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 17 października 2017 r. (sygn. akt [...]). Trybunał podkreśla, że zakwestionowane w skardze przepisy nie były podstawą wydania tego orzeczenia, ponieważ jego przedmiotem nie była ani kwestia zwrotu nieopłaconego pisma, ani odrzucenie nieopłaconej apelacji. W zażaleniu skarżący potwierdził pośrednio ustalenia Trybunału, argumentując, że wskazane przez niego orzeczenie nie rozstrzygało ostatecznie o kwestiach, które uczynił przedmiotem skargi konstytucyjnej.

5. Trybunał zwraca także uwagę, że skarżący nie podważył ustaleń Trybunału dotyczących sformułowanych w skardze zarzutów, które sprowadzały się do kwestionowania podjętych przez sądy rozstrzygnięć. Nie odniósł się także w żaden sposób do stwierdzenia, że wskazane przez niego jako wzorce kontroli: art. 2, art. 31 ust. 3 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji – nie mogą być samodzielnymi wzorcami kontroli w postępowaniu skargowym.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.